

Hồi 2

Nhất Thống Giáo Chủ

Các hòa thượng của phái Thiếu Lâm vừa đi khỏi thì các đạo sĩ của phái Võ Đang cùng bảo vệ Trí Thanh đạo trưởng đi, nhưng trước khi đi chúng còn hậm hực nhìn Âu Dương Siêu một cái rồi mới đi hẳn.

Đông Hải Nhất Kỳ cau mày lại nói:

- Chúng ta cũng không nên trì hoãn làm chi.

Thư Kính Nghiêu vẫy tay một cái rồi xen lời nói:

- Trên núi Hoàng Sơn này có nguy cơ trùng trùng, quý vị nên cẩn thận lắm mới được.

Nói xong, y dẫn Nhị Đồng, Bát Kiệt vội vàng đi luôn.

Thạch Bất Phàm vội nói tiếp:

- Hoàng Sơn là một nơi thắng địa, xưa nay không bao giờ có chướng khí như thế này bao giờ cả, hiển nhiên là do người ta gây tai họa đây.

Đông Hải Nhất Kỳ cung nói tiếp:

- Lúc này chúng ta không nên nghĩ tới vấn đề đó nữa, mau rời khỏi nơi nguy hiểm này thì hơn.

Âu Dương Siêu kéo áo Giang Mẫn và hỏi tiếp:

- Mẫn muội, hiện giờ dì ở đâu? Mau đưa ngu huynh đi cứu dì đi.

Giang Mẫn chưa kịp trả lời thì Bất Phàm đã chỉ khu rừng ở cạnh đó và nói tiếp:

- Có người tới kìa!

Mọi người quay lại nhìn thay hơn ba mươi người áo đen bịt mặt như bóng ma quỷ và nhanh như luồng gió lốc phi tới. Chỉ thoáng cái chúng đã tới chỗ cách Âu Dương Siêu chừng hai trượng và cung kính vái chào:

- Tham kiến đường chủ.

Nói xong, người nào người ấy tự xưng hô tên tuổi và thân phận của mình.

Thì ra đó là Âm Dương Song Phán, Hắc Bạch Nhị Vô Thường, Tứ Kim Cương. Thập Nhị Sư Giả, Thập Tam Gia Chấp Sự đệ tử vân vân... tất cả ba mươi ba người đều có mặt tại đó.

Các người chấp tay chào Bằng Dung và Quyên Quyên và lớn tiếng nói tiếp:

- Thuộc hạ tham kiến hai vị phó đường chủ.

Quyên Quyên nhanh nhẩu cau mày lại, chau môi đáp:

- Ai là phó đường chủ của các người mà cứ kêu la om sòm như vậy

Bốc Thông, người của nhóm Song Phán trợn mắt lên nhìn nàng một cái, tuy nàng không trông thấy rõ mặt của y nhưng thấy đôi ngươi sáng quắc cũng rung mình kinh hãi. Y lườm Quyên Quyên xong, lại khề nói tiếp:

- Việc này... thuộc hạ không sao biết rõ được.

Âu Dương Siêu tiến lên một bước hỏi:

- Sao các người cũng đến Hoàng Sơn này như vậy?

Bốc Thông cung linh vái chào, đáp:

- Thừa lệnh của giáo chủ đến đây bảo vệ đường chủ và xin đợi chờ đường chủ sai khiến.

- Sự an toàn của bốn nhân không sao hết, khởi cần phải quý vị bảo vệ hộ, quý vị hãy về thưa với giáo chủ, tại hạ rất cảm ơn lòng tốt của giáo chủ.

- Nếu đường chủ không chịu yết kiến giáo chủ, thuộc hạ sợ chịu không nổi sự khiển trách của giáo chủ đâu.

- Việc này... không sao đâu, tại hạ còn chưa nhận làm đường chủ mà.

- Việc này...

Bốc Thông chỉ trả lời một câu như vậy, rồi cúi đầu ngẫm nghĩ giây lát, rồi ngáp ngừng nói tiếp:

- Trước kia đường chủ đã truyền lệnh cho thuộc hạ các người rồi, nên thuộc hạ đã về phục lệnh cho giáo chủ, làm sao hay bây giờ.

- Tại hạ truyền lệnh cho các người bao giờ.

Âu Dương Siêu ngạc nhiên trả lời như vậy, và hỏi tiếp:

- Ta đã truyền lệnh gì?

- Đường chủ đã nói, việc của Hoàng Sơn này xong, sẽ đi Tây Bắc yết kiến giáo chủ.

Âu Dương Siêu nghe nó ngắt người ra giây lát, rồi mỉm cười nói tiếp:

- Ủa, nhưng bây giờ tình thế đã thay đổi, không những việc Hoàng Sơn này chưa xong, và tại hạ còn việc khác của sư môn chưa xử lý xong.

- Đường chủ định khai sơn lập trại chăng?

- Không phải là khai sơn lập trại mà đó là di mệnh của sư phụ. Ngũ...

Đông Phương Hạo kỳ chủ của Kim Kỳ đứng ở phía sau chàng vội giật vạt áo chàng một cái, chàng biết thuộc hạ của mình không muốn cho đối phương biết đến cái tên Ngũ Kỳ Minh, cho nên chàng mới ngắt lời như thế.

- Ngũ cái gì? Sao đường chủ không nói rõ?

Đường chủ Âm Phán Bốc Thông vội hỏi như vậy.

Âu Dương Siêu tỏ vẻ dửng dưng làm như không có việc gì cả rồi đáp:

- Vì cảm thấy võ công chưa đủ, nên... nên cần phải tu luyện một phen nữa.

Âm Phán Bốc Thông là một cao thủ trong giới hắc đạo, nổi danh trên giang hồ từ lâu, y thấy thần sắc của Âu Dương Siêu sao lại không biết, nhưng từ Ngũ với từ Vũ hơi giống nhau, nên nhất thời không sao cãi lại chàng ta được. Nhưng Dương Phán Hân Vạn đã đứng chéo người vái chào một cái, rồi chỉ tay vào Đông Phương Hạo mà hỏi rằng:

- Dám hỏi đường chủ hiệp sĩ trung niên đứng ở phía sau đường chủ là ai. Và là người thế nào của đường chủ thế?

Kim Kỳ minh chủ Chưởng Kiếm Song Tuyệt Đông Phương Hạo sợ Âu Dương Siêu nói lộ Ngũ Kinh Kỳ ra vội tiến lên một bước lớn tiếng đỡ lời:

- Tại hạ là một tên vô danh tiểu tốt ngoài ngũ đàn của Ngũ Long Hội ở Tứ Xuyên, không dám phiền đến ngài hỏi tới.

- Hà... hà... hi... hi...

Dương Phán Hân Vạn nghe nói xong liền ngẩng mặt lên trời cười ha hả, tiếp theo đó lại cười nhạt mấy tiếng nhìn Đông Phương Hạo từ đầu chí chân một lượt, rồi mới lắc đầu đáp:

- Thế ra là đại hiệp của Ngũ Long Hội đấy, thật là tiểu đệ thấy kính quá.

Nói xong, y lại đưa mắt nhìn Âm Phán Bốc Thông nháy mắt ra hiệu.

Âm Phán Bốc Thông vẻ mặt giận dữ nhìn thẳng vào mặt Đông Phương Hạo lớn tiếng nói:

- Thật là người nhà với nhau cả mà lại không quen biết nhau.

Đông Phương Hạo mới bước chân ra Tây Bắc, không biết nguồn gốc của Nhất Thống Giáo cùng Ngũ Long Giáo như thế nào, nay nghe thấy Bốc Thông nói như vậy nhất thời không biết trả lời ra sao.

Bốc Thông lại hỏi:

- Năm vị thủ lĩnh của Ngũ Long Hội đã hợp với bốn giáo thành một chi nhánh rồi, cũng coi như một phân trại ở giới tỉnh Tứ Xuyên, không biết vị đại ca này có biết rõ chuyện ấy không.

- Chuyện này...

Nói tới đó Đông Phương Hạo cứ ấp úng mãi không biết trả lời sao cho phải.

Thấy vậy Bốc Thông liền cười nhạt một tiếng rồi mới mỉa mai nói tiếp:

- Có lẽ vì các hạ ăn mặc lối Tây Bắc này chưa biết rõ một tí gì thì phải. Hà hà...

Ý nói của y là y đã biết rõ Đông Phương Hạo là nhân vật ở sa mạc phía Tây Bắc tới rồi.

Âu Dương Siêu thấy Phương Hạo ngăn người tỏ vẻ ngưỡng nghịu vô cùng, chàng vội dùng lời lẽ khác để gỡ cho y, liền bảo với Âm, Dương Phán hai người rằng:

- Tại hạ đã nói rõ rồi, hai vị có thể cứ đi đi.

Tuy Hân Vạn đối với Đông Phương Hạo rất ngông cuồng, nhưng thấy Âu Dương Siêu nói như thế lại lui về phía sau hai bước khẽ đáp:

- Thuộc hạ vô lễ xin đường chủ tha tội cho.

Bốc Thông cũng nghiêm nghị vái chào và cung kính xen lời nói:

- Không biết đường chủ có định di yết kiến giáo chủ ngay hay không. Xin cho biết rõ để tại hạ đi báo cáo trước?

Âu Dương Siêu đang gặp những sự trái ý trong lòng tấm tức chưa kịp phát tiết, nghe thấy Bốc Thông nói như vậy liền sa sầm nét mặt lại quát lớn:

- Chẳng lẽ các người cứ phải bắt tại hạ đi ngay mới được hay sao?

Ba mươi ba người chấp sự chấp pháp đường của Nhất Thống Giáo thấy chàng nổi giận như thế đều giật mình kinh hãi đưa mắt nhìn nhau và vội cúi đầu xuống và lui về phía sau một bước đồng thanh lớn tiếng đáp:

- Thuộc hạ đâu dám to gan như thế.

Âu Dương Siêu thấy họ sợ mình như vậy lại càng cảm thấy không yên liền thay đổi nét mặt và nói tiếp:

- Thôi các người cứ tự tiện ra đi trước, xong việc tại hạ sẽ đi gặp ngay giáo chủ. Đó là lệnh của ta, các người cứ thi hành.

Bốc Thông liền cung kính xen lời tiếp:

- Đã rất nhiều lần, chúng tại hạ được lệnh giáo chủ sai khiến cho đi theo và phải mời mọc cho bằng được đường chủ để về thiện kiến, nào ngờ đường chủ vẫn một mực từ chối khiến chúng tại hạ ngay trong giờ phút này khó trở về được.

Bốc Thông vừa nói đến đây, bỗng một tiếng từ xa vang lên như tiếng chuông đồng:

- Có ta đến đây. Các người cứ bình tâm.

Nhóm ba mươi ba người chấp sự chấp pháp thấy giáo chủ Nhất Thống Giáo đột ngột xuất hiện lập tức, cùng quỳ xuống rạp đầu cúi chào tung hô lớn:

- Kính chào giáo chủ Nhất Thống Giáo giá lâm.

Mọi người cùng đưa mắt nhìn ngạc nhiên.

Âu Dương Siêu liền bước đến thi lễ.

Nhất Thống Giáo chủ cung kính vòng tay chào mọi người rồi quay sang lên tiếng với Âu Dương Siêu:

- Từ lâu nghe danh, hôm nay Nhất Thống Giáo Chủ ta mới được diện kiến. Chẳng hay đường chủ đã chuẩn bị đâu đó hoàn tất để nghênh tiếp các vị cao thủ võ lâm của các phái về đây tề tựu để rửa hận cho song thân..

Âu Dương Siêu mỉm cười, đáp:

- Đa tạ hảo ý của giáo chủ. Tại hạ đã hoàn thành công việc sắp đặt nhưng một chuyện không hay vừa xảy ra khiến tại hạ và nhóm người đang bối rối chưa biết giải quyết ra sao. Tấm lòng hiếu chuộng hiệp khách của giáo chủ khiến tại hạ rất khó xử vô cùng, nhưng....

Nhất Thống Giáo Chủ ha hả cười lớn rồi cướp lời Âu Dương Siêu:

- Đường chủ chẳng cần phải dài dòng, lát nữa đây, khi mọi người đã ra đi hết, ta sẽ giải thích cho đường chủ biết rõ ngọn ngành.

Mời người nghe Nhất Thống Giáo Chủ nói thế lập tức nối gót nhau ra đi.

Đông Phương Hạo vòng tay bước đến nói:

- Tại hạ còn bận rất nhiều chuyện nên xin rút lui trước.

Nói xong, y vội kéo Quyên Quyên và đưa mắt ra hiệu cho Âu Dương Siêu rồi tung mình nhẩy lên cao ba trượng.

Đông Hải Nhất Kỳ cũng kéo tay Băng Dung nhẩy theo.

Âu Dương Siêu liền nói với Giang Mẫn rằng:

- Mẫn hiền muội hãy theo Thạch lão tiên bối đi trước rồi ngu huynh sẽ theo sau.
Nói xong, chàng quay lại chấp tay chào giáo chủ và nói tiếp.

- Vì tình thế không cho phép, để ngày khác tại hạ sẽ lãnh giáo giáo chủ vậy.

Nhất Thống Giáo Chủ đưa mắt ra hiệu cho ba mươi người mà bảo tiếp:

- Các người cũng đi đi...

Lúc ấy mọi người đã đi hết, chỉ còn lại Âu Dương Siêu với Nhất Thống Giáo Chủ thôi.

Nhất Thống Giáo Chủ không bỏ đi mà lại đứng đứng đi tới mép núi, ung dung nhìn đám mây ngũ sắc đang bay lên mà thủng thẳng nói:

- Âu Dương lão đệ hãy lại đây xem thử Đào Hoa Chưởng kỳ độc này, trông nó như một đám mây ngũ sắc rất đẹp khiến ai cũng phải ưa thích, thật là một kỳ quan của thiên hạ.

Trước độc khí độc chưởng như thế mà vị giáo chủ ấy còn ung dung thưởng thức thì quả thật là một việc quái đản kinh người.

Người hào khí can vãn như Âu Dương Siêu thấy vậy cũng phải chịu phục ông ta là người trấn tĩnh. Vì thế chàng búng bảo dạ rằng:

"Đừng có thị cường ở trước mặt ta, người cũng chỉ là một người bằng xương bằng thịt như ta, người không đi khi nào ta lại sợ. Ta cứ ở lại đây chờ tới bao giờ người đi trước ta mới đi".

Nghĩ đoạn chàng cũng cố ý làm ra bộ đứng đứng mà nói tiếp:

- Giáo chủ cao hứng thật, đám mây ngũ sắc này quả thật là một cảnh sắc kỳ lạ tuyệt đẹp.

Nói xong chàng thủng thẳng bước ra mép núi.

Nhất Thống Giáo Chủ lại lớn tiếng nói tiếp:

- Nghe nói Đào Hoa Độc Chưởng lợi hại vô cùng, người nào không may chạm phải trong bảy ngày sẽ chết vô phương cứu chữa. Chẳng hay Âu Dương lão đệ đã nghe thấy ai nói như thế chưa?

Âu Dương Siêu tùm tùm cười đáp:

- Vâng, ngày xưa người ta quả có đồn như thế thật.

- Người có nội công đã luyện tới mức Kim Cương Bất Hoại bách độc cũng không xâm phạm được, không sợ cả nước lãn lửa, nhưng đối với độc chưởng này có việc gì không?

Y nói xong, vẫn tươi cười như thường, tuy không trông thấy mặt của y, nhưng nghe tiếng cười cũng biết là có vẻ gượng gạo.

Nghe giọng nói của đối phương hình như có vẻ khiêu khích Âu Dương Siêu càng hăng hái thêm, liền lớn tiếng đáp:

- Về nội công luyện tới mức đó có sợ Đào Hoa Độc Chưởng này hay không, thì tại hạ học thức hãy còn non nớt nên không được biết rõ, nhưng sự thật đại trượng phu coi cái chết nhẹ tựa lông hồng, như vậy hà tất hãi sợ nó làm chi.

- Giỏi lắm...

Giáo chủ vỗ tay một cái, rồi giơ ngón tay cái lên khen ngợi và nói tiếp:

- Phải việc gì phải sợ nó cơ chứ, lời nói của lão đệ hào tráng thật.

Âu Dương Siêu giả bộ làm như người ngô nghê ngốc nghếch hỏi lại:

- Giáo chủ đứng đầu một giáo phái như thế, chắc nội công cũng đã luyện tới mức người trời rồi, không biết giáo chủ có vui lòng ra tay để tại hạ được sáng mắt không?

Chàng đoán chắc mình nói câu ấy thế nào Nhất Thống Giáo Chủ cũng không dám kiêu ngạo nữa. Không ngờ vì chàng nói như thế vô tình lại lọt trúng của đối phương.

Nhất Thống Giáo Chủ đã cười khi một tiếng rồi đỡ lời:

- Tiếc thay không ai dám cùng mỡ vào trong chưởng khí ác độc này. Nếu có một người nào mà dám như thế thực là một giai thoại của võ lâm.

Nói xong, y khẽ thở dài một tiếng tỏ vẻ đáng tiếc.

Lúc ấy trên sườn núi chỉ có hai người thôi, lời nói của giáo chủ có khác gì chỉ dẫn Âu Dương Siêu không. Như vậy chàng sao lại không hiểu. Âu Dương Siêu ngẩn người ra mặt đỏ bừng trống ngực đập mạnh, không biết xử trí như thế nào cho phải. Vì nếu nhận lời thì mình không có cách gì để đối phó Đào Hoa Độc Chưởng này hết, nên chàng không dám mạo hiểm như thế, nhưng nếu chàng không nhận lời thì tỏ vẻ lép vế hơn người. Nên chàng bụng bảo dạ rằng:

"Thà chết chứ không chịu lép vế như vậy".

Nghĩ đoạn, chàng đánh liều hăng hái đáp:

- Nếu giáo chủ có ý vào thử trong Đào Hoa Độc Chưởng, tại hạ bất tài cũng không để cho giáo chủ thất vọng đâu.

- Lão đệ cũng dám? Có thực không?

- Xưa nay Âu Dương Siêu tôi không biết nói dối bao giờ.

- Mỡ nhất thời nói đùa đấy thôi, lão đệ đừng có tức khí như thế.

- Giáo chủ có thanh hừng, thì tại hạ dù có phải hy sinh tánh mạng cũng xin tiếp quân tử.

- Lão đệ không hối hận đấy chứ

- Giáo chủ coi thường tại hạ quá.

- Hà... hà... hà...

- Mời giáo chủ.

Trái lại Âu Dương Siêu lại còn thúc giục đối phương nữa.

Nhất Thống Giáo Chủ cười khi một tiếng, đưa mắt nhìn đám mây ngũ sắc ở dưới sơn cốc đang bốc lên ngàn ngút, rồi ung dung nói tiếp:

- Nếu vậy lão đệ phải theo mỡ nhé.

- Mời giáo chủ đi trước.

- Được mỡ xin thất lễ trước.

Nói xong, Nhất Thống Giáo Chủ tung mình nhảy lên trên cao ba trượng rồi đâm bổ đầu xuống xuyên qua đám mây ấy mà tiếng thẳng xuống dưới thung lũng. Thân pháp của ông ta đẹp tuyệt.

Âu Dương Siêu tủm tủm cười và bụng bảo dạ rằng:

“Người xuống được, chẳng lẽ ta không xuống được hay sao? ”

Nghĩ đoạn, chàng cũng vận hơi lấy sức nín thở nhún chân một cái rồi hú lên một tiếng nhảy lên cao ba trượng, đâm bổ xuống theo Nhất Thống Giáo Chủ luôn.

Trong đám mây lơ mờ, chàng trông thấy thân hình Nhất Thống Giáo Chủ như một con chim ứng tà tà bay xuống bên dưới.

Chàng không trì hoãn, vội đuổi theo và chụp tay lại cho người rớt xuống thật nhanh. Khi tới cạnh giáo chủ, chàng cố ý lên tiếng kêu gọi:

- Giáo chủ! Thân pháp của giáo chủ nhanh thật?

Nhất Thống Giáo Chủ chỉ trả lời bằng ừ một tiếng thôi, nhưng hai mắt của ông ta cứ nhìn chòng chọc vào Âu Dương Siêu hoài.

Thân pháp của hai người đều nhanh vô cùng. Tuy Âu Dương Siêu nhảy xuống sau, nhưng khi hạ chân xuống dưới đất lại bằng nhau.

Khi hai người vừa xuống tới mặt đất thì giáo chủ loạng choạng như suýt ngã đâm bổ vào người Âu Dương Siêu, khuỷu tay của y còn va chạm vào đại huyệt Tạng Huyết nữa.

Âu Dương Siêu cả lạnh, vội thâu chân, ngửa người về phía sau, nhờ vậy mới thoát hiểm, nhưng cũng đã toát mồ hôi lạnh ra rồi.

Quý vị nên rõ đại huyệt Tạng Huyết là yếu huyệt quan trọng nhất của người luyện võ, chỉ hơi bị va chạm vào một cái là khí huyết đã kết tụ vào một chỗ ngay. Khí huyết đã kết tụ lại thì còn sống làm sao được?

Vì vậy Âu Dương Siêu mới kinh hoảng như thế.

Lúc ấy hình như giáo chủ mệt nhọc quá nổi và hình như y không quan tâm với việc suýt tí nữa thì va đụng phải đại huyệt Tạng Huyết của Âu Dương Siêu vậy. Y vẫn còn chân cao chân thấp mồm thì nói:

- Chưởng khí ấy ác độc thật, suýt tí nữa thì làm cho tôi chết giắc.

Âu Dương Siêu thấy vậy, đặc chí vô cùng, vội hỏi lại:

- Thật à?

Giáo chủ kinh ngạc, đưa mắt nhìn Âu Dương Siêu và hỏi:

- Sao? Lão đệ...

- Tại hạ không cảm thấy gì hết.

- Nếu vậy, bổn giáo chủ lại càng kính phục lão đệ hơn nữa.

- Giáo chủ khiêm tốn quá?

Thế rồi hai người vừa đi vừa chuyện trò. Thì ra dưới thung lũng lại không có một tí chưởng khí nào hết, có lẽ vì những chưởng khí đó đã theo gió mà bay lên trên không hết rồi.

Nhất Thống Giáo Chủ đi ở phía đằng trước bỗng ngừng chân lại ngấm nhìn Âu Dương Siêu và nói tiếp:

- Lão đệ làm việc thật là nhanh nhẩu, đại trượng phu phải nên có hành động như thế.

-- o O o --